Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
RIMVYDASE NORKUSE
přednesené dne 30. ledna 2025 [1]

Věc C-364/23 P

ZR
proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví

„Kasační opravný prostředek – Veřejná služba – Meziinstitucionální převedení – Žádost o převedení na základě článku 8 služebního řádu úředníků Evropské unie, podaná v reakci na oznámení o volném pracovním místě – Zamítnutí této žádosti – Dopad pořadí stanoveného v čl. 29 odst. 1 tohoto služebního řádu – Nesprávné právní posouzení“

1. Projednávaná věc nám nabízí příležitost analyzovat problém, který je jádrem kasačního opravného prostředku podaného proti rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 29. března 2023, ZR v. EUIPO (T-400/21, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2023:169), který se zabývá meziinstitucionální mobilitou, a zvláště provázaností mezi ustanoveními týkajícími se jednak žádosti o převedení úředníka v návaznosti na jeho přeřazení k jinému orgánu Unie [2] a jednak postupu, který je třeba dodržet za účelem obsazení volných pracovních míst v rámci tohoto orgánu.

I. Právní rámec

2. Právní rámec projednávaného procesního prostředku je vymezen následujícími ustanoveními služebního řádu úředníků Evropské unie, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 1023/2013 ze dne 22. října 2013 (Úř. věst. 2013, L 287, s. 15) (dále jen „služební řád“), ve znění použitelném na spor v původním řízení.

3. Článek 4 služebního řádu stanoví:

„Žádné jmenování nebo povýšení se neprovádí z jiných důvodů než z důvodu obsazení volného pracovního místa za podmínek stanovených tímto služebním řádem.

Jakmile orgán oprávněný ke jmenování rozhodne o obsazení volného pracovního místa, uvědomí o tom úředníky uvedeného orgánu.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

[2] – V tomto stanovisku se odkazem na orgán rozumí též jiné subjekty Unie.

Není-li možné obsadit volné pracovní místo převedením, jmenováním do funkce v souladu s článkem 45a nebo povýšením, uvědomí se o něm zaměstnanci ostatních orgánů nebo se vypíše vnitřní výběrové řízení.“

4. Článek 8 služebního řádu stanoví:

„Úředník přeřazený do jiného orgánu Evropské unie může po uplynutí šesti měsíců požádat o převedení do uvedeného orgánu.

Souhlasí-li domovský orgán i orgán, ke kterému byl úředník služebně přidělen, s převedením, má se za to, že úředník byl po celé trvání své služby v Unii zařazen do uvedeného orgánu. Na základě tohoto převedení neobdrží žádný finanční příspěvek stanovený tímto služebním řádem pro případ skončení služebního poměru úředníka u některého z orgánů Unie.

[…]“

5. Článek 29 odstavec 1 služebního řádu stanoví:

„Orgán oprávněný ke jmenování před obsazením volného místa v orgánu nejprve zváží:

a) zda místo může být obsazeno:

   i) přeložením nebo

   ii) jmenováním v souladu s článkem 45a nebo

   iii) povýšením

   v rámci příslušného orgánu;

b) zda byly obdrženy žádosti o přeložení od úředníků v téže platové třídě z jiných orgánů nebo

c) pokud nebylo možné volné místo obsadit prostřednictvím možností uvedených v písmenech a) a b), zda lze případně zohlednit seznamy vhodných kandidátů ve smyslu článku 30 s ohledem na příslušná ustanovení týkající se vhodných kandidátů v příloze III nebo

d) zda lze v příslušném orgánu uspořádat interní výběrové řízení, kterého se mohou zúčastnit pouze úředníci a dočasní zaměstnanci ve smyslu článku 2 pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie;

   nebo se řídí postupy pro výběrová řízení založená buď na kvalifikačních předpokladech, nebo zkouškách, či na kvalifikačních předpokladech i zkouškách zároveň. […]“

6. Článek 110 odstavec 1 služebního řádu stanoví:

„Obecná prováděcí ustanovení k tomuto služebnímu řádu jsou přijímána každým orgánem oprávněným ke jmenování v rámci příslušného orgánu po projednání s výborem zaměstnanců a Výborem pro služební řád.“

II. Skutečnosti předcházející sporu

7. Skutečnosti předcházející sporu, jak jsou popsány Tribunálem v bodech 2 až 13 napadeného rozsudku, lze v podstatě shrnout následovně.

8. Navrhovatelka, úřednice Evropské komise v platové třídě AD 5, byla na svou žádost dočasně přidělena do Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen „EUIPO“) v souladu s článkem 39 služebního řádu, a to s účinností od 16. září 2013. Svou funkci vykonávala nejprve jako asistentka v oblasti duševního vlastnictví v postavení dočasného zaměstnance podle čl. 2 písm. a) pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie a poté jako specialistka na duševní vlastnictví jakožto dočasný zaměstnanec zařazený do platové třídy AD 6 od 1. března 2019.

9. Dne 10. března 2020 vyhlásil EUIPO interní výzvu k vyjádření zájmu, jejímž cílem bylo jmenovat jakožto úředníky EUIPO zejména zaměstnance, kteří k němu byli přiděleni (dále jen „výzva k vyjádření zájmu“) v rámci každoročního cyklu převedení (dále jen „každoroční cyklus převedení“). Tato výzva upřesňovala, že je otevřena všem profesním profilům, včetně těch, které souvisejí s duševním vlastnictvím. EUIPO v ní uvedl, že orgán oprávněný ke jmenování bude analyzovat předložené žádosti s ohledem na služební zájmy a s ohledem na kritéria, jako jsou: i) klíčová pracovní místa nebo znalosti v rámci EUIPO, ii) pracovní historie a výkonnost v EUIPO, iii) existující příležitosti v plánu pracovních míst, iv) dopad na rozpočet a v) zbývající doba platnosti smlouvy nebo zbývající doba platnosti seznamů úspěšných uchazečů.

10. Navrhovatelka odpověděla na výzvu k vyjádření zájmu ve stanovené lhůtě, a sice dne 31. března 2020, přičemž požádala o své převedení k EUIPO v souladu s článkem 8 služebního řádu. Upřesnila, že uvedená kritéria splňuje a že její případné převedení bude v souladu se služebním zájmem EUIPO.

11. Dne 28. dubna 2020 zveřejnil EUIPO oznámení o volném pracovním místě IM/FT &TA/20/47/AD/OD určené pro úředníky nebo dočasné zaměstnance zařazené do platových tříd AD 5 až AD 8 za účelem obsazení pracovního místa specialisty na duševní vlastnictví (dále jen „volné pracovní místo“).

12. Dne 12. května 2020 podala navrhovatelka svou žádost v reakci na toto oznámení o volném pracovním místě. E-mailem, který navrhovatelka zaslala téhož dne orgánu oprávněnému ke jmenování, odkázala na uvedené oznámení o volném pracovním místě a na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu požádala o převedení do EUIPO v souladu s články 8 a 29 služebního řádu (dále jen „sporná žádost“).

13. Orgán oprávněný ke jmenování rozhodnutím ze dne 8. září 2020 spornou žádost zamítl (dále jen „sporné rozhodnutí“).

14. Dne 5. listopadu 2020 přijal EUIPO dočasného zaměstnance, který byl vybrán v návaznosti na zveřejnění oznámení o externím výběrovém řízení za účelem sestavení seznamu úspěšných uchazečů s počátkem výkonu práce stanoveným na 1. prosince 2020.

15. Dne 8. prosince 2020 podala navrhovatelka proti spornému rozhodnutí stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu, která byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 22. března 2021 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“).

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

16. Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. července 2021 podala navrhovatelka žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí, případně i rozhodnutí o zamítnutí stížnosti.

17. Na podporu své žaloby vznesla tři žalobní důvody, z nichž první vycházel z porušení článků 4, 8, 27, 29 a 110 služebního řádu, jakož i zásad kontinuity služebního postupu, srovnání zásluh úředníků Unie a transparentnosti, druhý z porušení zásady rovného zacházení a třetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění a povinnosti řádné péče, které vyplývá ze zjevně nesprávného posouzení váhy dotčených zájmů.

18. Napadeným rozsudkem Tribunál zamítl tyto tři žalobní důvody, a tedy i žalobu v plném rozsahu. Pokud jde konkrétně o první žalobní důvod, Tribunál měl nejprve za to, pokud jde o spornou žádost, že s ohledem na kritéria týkající se znění, obsahu a kontextu, do kterého zapadá, musí být tato žádost kvalifikována jako „žádost o převedení“ ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu. Dále měl Tribunál v podstatě za to, že takovou žádost týkající se meziinstitucionálního převedení nelze z její podstaty považovat za žádost o obsazení volného pracovního místa, které je předmětem oznámení o volném pracovním místě. Konečně Tribunál rozhodl, že EUIPO nebyl v rámci posouzení uvedené žádosti povinen zohlednit čl. 29 odst. 1 písm. b), ani článek 4 služebního řádu, jelikož tato dvě ustanovení se podle Tribunálu týkají pouhého oznámení volných pracovních míst zaměstnancům ostatních orgánů. Podle Tribunálu byl první žalobní důvod navrhovatelky neopodstatněný a zčásti irelevantní, a to v rozsahu týkajícím se námitek, jež se vztahovaly ke každoročnímu cyklu převedení.

19. Pokud jde o druhý a třetí žalobní důvod, Tribunál měl předně v podstatě za to, že situace navrhovatelky je buď nesrovnatelná, nebo odlišná od situací uvedených v její argumentaci. V každém případě posouzení její žádosti podané mimo rámec každoročního cyklu převedení neznamenalo, že jí správní orgán měl vyhovět. Dále uvedl, že sporné rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno, neobsahovalo zjevně nesprávné posouzení a bylo přijato v souladu s povinností řádné péče.

IV. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

20. Navrhovatelka ve svém kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek, prohlásil její návrhová žádání ve věci T-400/21 za přípustná a opodstatněná, a v důsledku toho,

– v podstatě zrušil sporné rozhodnutí, anebo pokud tak neučiní, vrátil věc Tribunálu k rozhodnutí, a

– uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.

21. EUIPO navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zamítl kasační opravný prostředek v plném rozsahu jako zjevně nepřípustný a podpůrně jako neopodstatněný a

– uložil navrhovatelce náhradu nákladů řízení vynaložených v řízení před Tribunálem a v tomto řízení.

22. V souladu s čl. 76 odst. 2 jednacího řádu Soudní dvůr rozhodl, že se nebude konat jednání.

V. Právní analýza

23. Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje navrhovatelka tři důvody. V souladu se žádostí Soudního dvora se toto stanovisko zaměří na první dva důvody. Před analýzou opodstatněnosti těchto důvodů je však třeba se zabývat pochybnostmi o přípustnosti projednávaného kasačního opravného prostředku, které vznesl EUIPO.

A. K přípustnosti

24. EUIPO zpochybňuje přípustnost projednávaného kasačního opravného prostředku z důvodu, že tento opravný prostředek přesně neuvádí, jaké části rozsudku zpochybňuje, že neobsahuje právní argumenty na podporu uváděných důvodů, že není dostatečně soudržný a srozumitelný, a směřuje tedy k dosažení pouhého nového přezkumu žaloby podané k Tribunálu. Má za to, že celý kasační opravný prostředek je založen na údajně nesprávném výkladu sporné žádosti. Použitím takového argumentu přitom navrhovatelka usiluje o změnu předmětu sporu, neboť se snaží poprvé až před Soudním dvorem uplatnit argumenty, které neuplatnila před Tribunálem.

25. Navrhovatelka tvrdí, že její kasační opravný prostředek je přípustný.

26. V tomto ohledu nesdílím názor EUIPO, že projednávaný kasační opravný prostředek je v podstatě v plném rozsahu nepřípustný. Tento kasační opravný prostředek totiž zpochybňuje postoj, který Tribunál zaujal v napadeném rozsudku, přičemž uvádí důvody a právní argumenty, kterými se navrhovatelka snaží tento postoj zpochybnit. Tribunálu zvláště vytýká nesprávná právní posouzení a zkreslení skutečností, přičemž konkrétně uvádí aspekty a body uvedeného rozsudku. Je třeba dodat, že pokud účastník řízení zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, jako je tomu v projednávané věci, pokud jde o různá ustanovení služebního řádu, je samozřejmě možné znovu vznést v řízení o kasačním opravném prostředku právní otázky, které byly zkoumány před posledně uvedeným soudem [3], jinak by bylo řízení o kasačním opravném prostředku částečně zbaveno svého smyslu.

27. Ani tvrzení EUIPO o nepřípustnosti „hlavního“ argumentu kasačního opravného prostředku, který se týká údajného nesprávného výkladu navrhovatelčiny žádosti, nepovažuji za přesvědčivá. Jak totiž vyplývá z písemností předložených navrhovatelkou Soudnímu dvoru, navrhovatelka Tribunálu vytýká, že v podstatě zkreslil důkazy obsažené ve spise, a tudíž se dopustil nesprávného právního posouzení při právní kvalifikaci sporné žádosti a z ní vyvozených důsledků. Takové otázky přitom jako takové podléhají přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku [4].

[3] – Rozsudek ze dne 13. července 2000, Salzgitter v. Komise (C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 43)

[4] – Viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise (C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 42 a citovaná judikatura), a v tomto smyslu rozsudek ze dne 28. července 2011, Diputación Foral de Vizcaya a další v. Komise (C-474/09 P až C-476/09 P, EU:C:2011:522, bod 58).

28. Navíc zajisté platí, že podle čl. 170 odst. 1 jednacího řádu kasační opravný prostředek nesmí měnit předmět sporu před Tribunálem a že pravomoc Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku je skutečně omezena na posuzování právního řešení, které bylo uplatněno na důvody projednávané v prvním stupni [5]. Ze žaloby podané k Tribunálu však jasně vyplývá, že navrhovatelka v podstatě vytýkala skutečnost, že její žádost, kterou se ucházela o volné pracovní místo, jejíž právní kvalifikaci napadený rozsudek upřesnil, nebyla posouzena. Tato právní kvalifikace je přitom nyní zpochybňována v rámci tohoto kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem. Na rozdíl od toho, co tvrdí EUIPO, tedy nelze mít za to, že tento „hlavní" argument navrhovatelky mění předmět sporu před Soudním dvorem.

29. Mám tedy za to, že o přípustnosti kasačního opravného prostředku, jakož i o přípustnosti jeho „hlavního" argumentu není pochyb. Je tedy třeba pokračovat v právní analýze ve věci samé.

B. K věci samé

1. Poznámky k souvislostem

30. Dříve než přistoupím k analýze výše uvedených právních otázek, chci uvést několik úvodních poznámek ke kontextu, které jsou nezbytné pro správné pochopení otázky, kterou Soudní dvůr v projednávané věci řeší.

31. V tomto ohledu je třeba připomenout, že navrhovatelka předložila dvě žádosti, jak jsou popsány v bodech 10 a 12 tohoto stanoviska. Vyvstává tak otázka provázanosti několika řízení, která se v projednávané věci propojila, a sice i) žádost na základě oznámení o volném pracovním místě podle pravidel, která je třeba dodržovat při obsazování volných pracovních míst a která jsou stanovena v čl. 29 odst. 1 služebního řádu, ii) žádost o meziinstitucionální převedení v návaznosti na přeřazení úředníka do přijímajícího orgánu, ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu a iii) každoroční cyklus převedení, který představuje řízení *sui generis*, jak vyplývá ze spisu, jež je vnitřním a zvláštním řízením EUIPO (dále jen „řízení *sui generis*"), které není upraveno služebním řádem [6].

32. Rozhodnutí, které vedlo k podání žaloby k Tribunálu, bylo nicméně přijato pouze ve vztahu ke druhé žádosti popsané v bodě 12 tohoto stanoviska, z níž v podstatě vyplývá, že se orgán oprávněný ke jmenování rozhodl neposuzovat žádost navrhovatelky ve vztahu k oznámení o volném pracovním místě, a to v podstatě z toho důvodu, že toto oznámení nebylo určeno navrhovatelce, úřednici jiného unijního orgánu. Orgán oprávněný ke jmenování nicméně posuzoval tuto druhou žádost jako žádost o převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu na základě kritérií vyplývajících z každoročního cyklu převedení [7], jehož legalita byla potvrzena Tribunálem v napadeném rozsudku.

[5] – Viz rozsudek ze dne 10. července 2019, VG v. Komise (C-19/18 P, EU:C:2019:578, bod 51 a citovaná judikatura).

[6] – Pokud jde konkrétně o posledně uvedené řízení, na základě písemností ve spise mám za to, že na rozdíl od řízení uvedeného v čl. 8 prvním pododstavci služebního řádu, které je určeno pouze úředníkům Unie, zahrnuje toto řízení nejen úředníky jiných orgánů, kteří projeví zájem na převedení, ale rovněž smluvní a dočasné zaměstnance, jakož i osoby uvedené na seznamu úspěšných uchazečů Evropský úřad pro výběr personálu (dále jen „EPSO"). Tento postup navíc spočívá ve srovnání uchazečů, jejichž profily a administrativní situace jsou různorodé podle kritérií popsaných v bodě 9 tohoto stanoviska, aby bylo možné určit, kteří z nich mohou být jmenováni úředníky EUIPO na pracovní místa vyhrazená za tímto účelem v rozpočtu, jež mohou být obsazena pouze tímto interním postupem bez zveřejnění oznámení o volném pracovním místě.

[7] – Viz bod 9 tohoto stanoviska.

33. V tomto ohledu je však obtížné porozumět tomu, zaprvé zda oznámení o volném pracovním místě musí být považováno za oznámení určené navrhovatelce [8] a zadruhé zda existence vztahu mezi žádostí o převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu a každoročním cyklem převedení může odůvodnit použití kritérií vyplývajících z tohoto cyklu při posuzování uvedené žádosti, a to tím spíše že tato žádost nebyla podána v rámci tohoto cyklu [9]. Nejasnosti, pokud jde o tyto dva výše uvedené aspekty, a mlčení Tribunálu v tomto ohledu v napadeném rozsudku se mi zdají být obzvláště politováníhodné.

34. Navzdory nejasnostem, jež z toho vyplývají a značně komplikují právní analýzu projednávané věci, je však třeba provést tuto analýzu v následující podobě.

2. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

35. V rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku, který se skládá ze tří částí, navrhovatelka vznáší výtky související s provázaností článků 4, 8, 27, 29 a 110 služebního řádu v projednávané věci.

36. Právě v rámci tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, a konkrétněji v rámci jeho první části, bude třeba analyzovat otázku, která je zásadní pro projednávanou věc, a sice zda Tribunál správně určil právní kvalifikaci sporné žádosti a dále zda správně vyvodil právní důsledky, které z ní vyplývají.

a) K první části prvního důvodu

37. V rámci první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka tvrdí, že závěr Tribunálu týkající se kvalifikace sporné žádosti a důsledků, které z ní byly vyvozeny v napadeném rozsudku [10], je stižen nesprávným právním posouzením. Navrhovatelka má za to, že články 8 a 29 služebního řádu neupravují dvě odlišná řízení. Článek 8 služebního řádu nemůže být vykládán tak, že se vztahuje na situaci, kdy neexistuje žádné volné pracovní místo, neboť takový přístup by byl v rozporu nejen se zněním článku 4 služebního řádu, ale také s účelem jeho článků 4 a 29. Je totiž nezbytné, aby existovalo volné pracovní místo, na které může být úředník převeden, neboť tento úředník není převeden s pracovním místem, které zastává v původním orgánu, a to tím spíše že jednotlivá pracovní místa musí být stanovena v rozpočtu každého přijímajícího orgánu. Navrhovatelka rovněž vytýká Tribunálu, že zkreslil důkazy ve spise, zejména samotné znění sporné žádosti, když měl za to, že tato žádost byla žádostí o převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu.

[8] – Pro všechny případy je třeba poznamenat, že jak vyplývá z dotčeného oznámení o volném pracovním místě, toto oznámení neobsahovalo žádné ustanovení služebního řádu, které by sloužilo jako právní základ, ale odkazovalo pouze na „interní mobilitu“. Před Tribunálem přitom navrhovatelka tyto aspekty uvedeného oznámení zpochybnila, přičemž dodala, že se v každém případě jakožto dočasná zaměstnankyně EUIPO mohla ucházet o dotčené volné pracovní místo.

[9] – V rámci tohoto kasačního opravného prostředku (viz body 61 až 69 tohoto stanoviska) se navrhovatelka snaží vyvrátit stanovisko Tribunálu, podle kterého její argumenty zpochybňující právní základ každoročního cyklu převedení a použití kritérií vyplývajících z tohoto cyklu na její žádost byly neopodstatněné nebo irelevantní, a tvrdí, že její žádost měla být posouzena pro účely zveřejněného oznámení o volném pracovním místě a s ohledem na její zásluhy.

[10] – Viz bod 18 tohoto stanoviska.

38. V projednávané věci bude muset Soudní dvůr určit, zda Tribunál mohl oprávněně vyloučit souběžné použití zejména článku 8 a čl. 29 odst. 1 služebního řádu, když měl v podstatě za to, že žádost o meziinstitucionální převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce uvedeného služebního řádu se nemůže přímo týkat konkrétního volného pracovního místa, které je předmětem oznámení o volném pracovním místě [11].

39. Podle mého názoru jsou úvahy Tribunálu, zejména v bodech 60 až 64 napadeného rozsudku [12], podle nichž je v podstatě třeba striktně odlišovat žádost o meziinstitucionální převedení v návaznosti na přeřazení úředníka ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu od pravidel upravujících možnosti obsadit volná pracovní místa, zejména prostřednictvím žádosti o meziinstitucionální přeložení ve smyslu čl. 29 odst. 1 služebního řádu, stiženy nesprávným právním posouzením z důvodů, které uvedu níže. Konkrétně vzhledem k tomu, že toto odlišení patrně poznamenalo celou argumentaci Tribunálu, počínaje právní kvalifikací sporné žádosti, považuji za vhodnější zahájit tuto analýzu posouzením opodstatněnosti tohoto odlišení a až poté posoudit uvedenou kvalifikaci.

40. V tomto ohledu je třeba zaprvé konstatovat, že *doslovný* výklad článku 8 a čl. 29 odst. 1 služebního řádu brání striktnímu rozlišení provedenému Tribunálem v napadeném rozsudku. První z těchto ustanovení se totiž týká zejména případu žádosti o převedení úředníka v návaznosti na jeho přeřazení k jinému orgánu Unie. Článek 8 služebního řádu tak nestanoví žádné omezení týkající se možnosti přeložení úředníků zejména na základě čl. 29 odst. 1 písm. b) služebního řádu.

41. Co se týče čl. 29 odst. 1 služebního řádu, toto ustanovení upravuje konkrétní možnosti posouzení ze strany orgánu oprávněného ke jmenování za účelem obsazení volných pracovních míst, a sice přeložení, jmenování v souladu s článkem 45a služebního řádu nebo povýšení v rámci orgánu, meziinstitucionální přeložení, a výběrové řízení založené na posouzení seznamů vhodných kandidátů a výběrové řízení.

42. Ze znění čl. 29 odst. 1 služebního řádu tedy vyplývá, že toto ustanovení stanoví pořadí, které musí orgán oprávněný ke jmenování dodržovat při obsazování volných pracovních míst, přičemž přednost mají úředníci, kteří již pracují u orgánu, poté úředníci jiných orgánů, následně uchazeči zařazení na seznamy vhodných kandidátů, a konečně kandidáti v rámci organizovaného výběrového řízení [13]. Nelze tedy zpochybnit, že v souladu s posledně uvedeným ustanovením musí orgán oprávněný ke jmenování pečlivě posoudit žádosti, které byly předloženy, a to na základě pořadí stanoveného uvedeným ustanovením [14].

[11] – Bod 61 a bod 63, první odrážka napadeného rozsudku.

[12] – Předpoklad související s rozlišováním byl již vyložen v bodě 39 napadeného rozsudku, který předchází právní kvalifikaci sporné žádosti, a následně byl dále rozvinut v bodech 60 až 64 uvedeného rozsudku, přičemž vycházel z téže kvalifikace.

[13] – Tento závěr platil od vydání rozsudku ze dne 18. března 1999, Carbajo Ferrero v. Parlament (C-304/97 P, EU:C:1999:152, body 29 a 30 a citovaná judikatura). Je pravda, že tento rozsudek byl vydán ve vztahu k původnímu znění čl. 29 odst. 1 služebního řádu, které stanovilo pořadí významně upřednostňující úředníky a ostatní zaměstnance, kteří v orgánu již pracovali, jelikož jeho písmena a) a b) stanovily zaprvé možnosti povýšení nebo přeložení v rámci orgánu a zadruhé možnosti organizace interních výběrových řízení v rámci orgánu, následované až na třetím místě posouzením žádostí o přeložení podaných úředníky jiných orgánů. Nicméně závěr týkající se pořadí přednosti, vyslovený výše uvedeným rozsudkem, je ještě více odůvodněn v návaznosti na nové znění čl. 29 odst. 1 služebního řádu, použitelné v projednávaném případě, které napříště staví na první místo úředníky dotčeného orgánu a na druhé místo úředníky jiných orgánů, čímž klade důraz na přednost přiznanou úředníkům při posouzení jejich umístění na volné pracovní místo, po které teprve následují možnosti přezkoumat seznamy vhodných kandidátů nebo uspořádat interní výběrové řízení.

[14] – Použití výrazu „možnosti“ v čl. 29 odst. 1 služebního řádu však jasně znamená, že OOJ nemá absolutní povinnost (rozsudek ze dne 13. července 2000, Parlament v. Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, bod 38 a citovaná judikatura).

43. Zadruhé *kontextuální* výklad článku 8 a čl. 29 odst. 1 služebního řádu rovněž brání tomu, aby Tribunál odlišoval různé uplatnění těchto ustanovení. Je totiž třeba připomenout, že článek 8, který je obsažen v první hlavě, je, jak vyplývá z jeho nadpisu, součástí obecných ustanovení tohoto služebního řádu. Článek 29 služebního řádu je součástí první kapitoly nadepsané „Přijímání“, hlavy III, nadepsané „Služební zařazení úředníků“.

44. Po tomto upřesnění se domnívám, jak již zdůraznila generální advokátka J. Kokott [15], že obecná ustanovení služebního řádu jsou předurčena k použití ve všech oblastech práva evropské veřejné služby. Tuto úvahu potvrzuje i judikatura [16]. Obecná povaha ustanovení uvedeného v čl. 8 prvním pododstavci služebního řádu, které se týká žádosti o převedení úředníka v návaznosti na jeho přeřazení, tedy hovoří ve prospěch jeho výkladu ve spojení s čl. 29 odst. 1 služebního řádu, co se týče jednak konkrétních možností obsadit pracovní místo v přijímajících orgánech a jednak pořadí, které je třeba za tímto účelem dodržovat.

45. Opačný výklad, jako je ten, který vyplývá zejména z bodů 62 a 63 napadeného rozsudku, podle něhož se žádost o převedení podaná na základě čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu nemůže týkat přímo konkrétního volného pracovního místa zveřejněného orgánem oprávněným ke jmenování, by měl za následek omezení možností přeřazených úředníků ucházet se o konkrétní pracovní místa, zatímco u úředníků, kteří nebyli přeřazeni, takové omezení neexistuje. Uvedený článek, tak jak je vykládaný Tribunálem, by přitom vedl k tomu, že místo aby přiznával přeřazeným úředníkům vedle přeložení i dodatečné právo, jejich právo by bylo omezeno. Z *teleologického* hlediska pochybuji, že toto by mohlo být záměrem unijního normotvůrce.

46. Nepřesvědčil mě ani argument Tribunálu, že vyloučení přeřazených úředníků z řízení upraveného v čl. 29 odst. 1 písm. b) služebního řádu je odůvodněno potřebou orgánu oprávněného ke jmenování rozšířit výběr nad rámec možností nabízených čl. 29 odst. 1 písm. a) služebního řádu [17] podporou mobility úředníků Unie, jakož i služebním zájmem [18]. Rozumím tomu tak, že převedení přeřazeného úředníka v návaznosti na jeho žádost podanou na základě čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu nenabízí dotyčnému orgánu Unie dodatečné lidské zdroje ve srovnání s náborem osob, které v rámci téhož orgánu dosud nepracují, jak je uvedeno v bodě 43 napadeného rozsudku, z čehož vyplývá případný zájem omezit možnost přeřazených úředníků ucházet se o volná pracovní místa podle čl. 29 odst. 1 písm. b) služebního řádu.

47. Uplatnění takového hlediska by však v podstatě znamenalo, že zájem služby rozšířit počet svých pracovních míst tím, že bude využívat úředníky pracující v jiných orgánech, převažuje nad cílem přijímat osoby s nejvyšší úrovní způsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti [19], protože zbavuje přeřazeného úředníka samotné možnosti přesvědčit orgán oprávněný ke jmenování o těchto kvalitách, na rozdíl od úředníků, kteří nejsou přeřazeni. V důsledku uplatnění tohoto hlediska by byl výběr orgánu oprávněného ke jmenování ve skutečnosti zúžen, a nikoli rozšířen.

[15] – Názor generální advokátky Kokott ve věci Přezkum Komise v. Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, bod 30).

[16] – Pokud jde o souběžné použití článků 4, 29, a pokud jde o „převedení“, v podstatě článku 7 služebního řádu, viz rozsudek ze dne 24. února 1981, Carbognani a Coda Zabetta v. Komise (161/80 a 162/80, EU:C:1981:51, bod 19), a pokud jde o současné použití článků 4 a 29 služebního řádu, viz rozsudek ze dne 2. října 1986, R. v. Komise (75/85, EU:C:1986:347, bod 18).

[17] – Bod 60 druhá odrážka napadeného rozsudku.

[18] – Bod 61 napadeného rozsudku.

[19] – Článek 27 služebního řádu.

48. Konečně z praktického hlediska by výklad, podle kterého se žádost o meziinstitucionální převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu nemůže přímo týkat konkrétního volného pracovního místa, které je předmětem oznámení o volném pracovním místě, mohl zbavit možnost převedení stanovenou v tomto ustanovení veškerého užitečného účinku.

49. V tomto ohledu se mi vyloučení zejména současného použití článků 8 a 29 služebního řádu, o němž rozhodl Tribunál, nejeví jako zcela logické. Pokud by totiž žádost o převedení nesouvisela s volným pracovním místem, které je předmětem oznámení o volném pracovním místě, kam by byl dotčený úředník převeden [20]? Dále by takové vyloučení mohlo být v rozporu s rozpočtovými omezeními, jelikož každé pracovní místo, kterému rozpočtové orgány přiznaly v rámci každého unijního orgánu stálou povahu, musí být uvedeno v seznamu pracovních míst přiloženém k příslušnému oddílu rozpočtu [21]. Jak přitom správně uvádí navrhovatelka, úředník není převeden do přijímajícího orgánu se svým pracovním místem u původního orgánu. Jinými slovy, úředník může být převeden do přijímajícího orgánu pouze tehdy, je-li v něm stálé volné pracovní místo, které má být obsazeno, a jsou-li dodržena pravidla služebního řádu pro jeho obsazení.

50. Za této situace by bylo možné chápat úvahu Tribunálu připomenutou v bodě 38 tohoto stanoviska v tom smyslu, že žádost o převedení se může týkat pouze pracovních míst konkrétně stanovených přijímajícím orgánem v rámci interního postupu, který byl za tímto účelem vytvořen a není stanoven služebním řádem, a sice každoročního cyklu převedení. Je však třeba mít za to, že takový výklad, který nijak výslovně nevyplývá z napadeného rozsudku, není v souladu s obecnou povahou ustanovení týkajícího se meziinstitucionálního převedení úředníka v návaznosti na jeho přeřazení, zakotveného v čl. 8 prvním pododstavci služebního řádu.

51. Mimoto nevidím žádný objektivní důvod, který by vyžadoval, aby žádost o převedení úředníka v návaznosti na jeho přeřazení byla omezena pouze na pracovní místa, která jsou v rámci přijímajícího orgánu konkrétně předvídána vnitřním řízením tohoto orgánu. Každoroční cyklus převedení, který představuje řízení *sui generis* a zavádí dodatečnou možnost meziinstitucionálních přeložení nad rámec možnosti stanovené služebním řádem pro přístup k pracovním místům úředníků v rámci EUIPO, přitom nemůže mít přednost před systémem týkajícím se převedení v návaznosti na přeřazení úředníka, jak je upraven ve služebním řádu, jehož použití je pro EUIPO závazné na základě aktů, kterými je zřízen [22]. Tento systém, aby mu byl přiznán veškerý jeho užitečný účinek, musí být vykládán ve spojení s články 4 a 29 služebního řádu [23]. V každém případě by takové omezení mohlo vést k rozdílnému zacházení mezi přeřazenými úředníky, kteří žádají na základě čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu o převedení do EUIPO, který má zvláštní interní řízení, a úředníky přeřazenými k jinému unijnímu orgánu, jenž takové řízení stanoveno nemá, a o převedení do tohoto orgánu, aniž by bylo takové zacházení objektivně odůvodněno.

52. Tento závěr platí tím spíše s ohledem na skutečnost, že každoroční cyklus převedení patrně má, jak vyplývá ze skutečností obsažených ve spise v řízení před Tribunálem, jiný rozsah působnosti než řízení o žádosti o převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního

[20] – Pokud by to mělo být chápáno tak, že úředník bude převeden na pracovní místo vyhrazené pro tento účel v rámci každoročního provádění převedení, viz bod 50 tohoto stanoviska.

[21] – Článek 6 odst. 1 služebního řádu.

[22] – Článek 1a odst. 2 služebního řádu.

[23] – Ze systému služebního řádu totiž vyplývá, že co se týče volného pracovního místa, použijí se články 4 a 29 služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. února 1981, Carbognani a Coda Zabetta v. Komise, 161/80 a 162/80, EU:C:1981:51, bod 19), jelikož článek 4 stanoví povinnost zveřejnit všechna volná pracovní místa a článek 29 služebního řádu stanoví pořadí, v jakém se využívají konkrétní možnosti obsadit toto volné pracovní místo.

řádu[24]. Jak přitom vyplývá z napadeného rozsudku, Tribunál potvrdil posouzení provedené ve sporném rozhodnutí, založené na kritériích pro posouzení vycházejících z uvedeného cyklu, která byla použita na spornou žádost, aniž přezkoumal, ačkoli k tomu byl navrhovatelkou vyzván, zda existuje vztah mezi tímto cyklem a postupem stanoveným v čl. 8 prvním pododstavci ve spojení s článkem 29 služebního řádu.

53. Pouze pro doplnění je třeba zdůraznit, že vyloučení současného použití zejména článků 8 a 29 služebního řádu se jeví být v rozporu s odůvodněním obsaženým v samotném sporném rozhodnutí. Podle tohoto odůvodnění bylo posouzení žádosti navrhovatelky podané v návaznosti na oznámení o volném pracovním místě vyloučeno z toho důvodu, že toto oznámení nebylo určeno navrhovatelce, neboť byla úřednicí jiného orgánu, což bylo upřesněno rovněž v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Nic ve sporném rozhodnutí však nenasvědčuje tomu, že by se tato žádost nemohla v žádném případě týkat volného pracovního místa[25]. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že závěr EUIPO týkající se oprávněných adresátů oznámení o volném pracovním místě, který navrhovatelka před Tribunálem zpochybnila, nebyl v napadeném rozsudku zkoumán. Protichůdné argumenty EUIPO, které vyplývají z nesprávného výkladu bodů 62 a 64 tohoto rozsudku, nemohou vyvrátit, co bylo uvedeno výše.

54. S ohledem na všechny tyto skutečnosti mám za to, že se Tribunál v napadeném rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že sporná žádost, kvalifikovaná jako žádost o převedení ve smyslu čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu, se již ze své povahy nemůže vztahovat na konkrétní volné pracovní místo, a v důsledku toho nesprávně odmítl jako irelevantní argumenty navrhovatelky týkající se konstatování v podstatě toho, že se výše uvedené ustanovení nepoužije ve spojení s ustanovením uvedeným zejména v článku 29 služebního řádu.

55. V tomto ohledu je třeba mít za to, jak již bylo uvedeno na začátku této analýzy, že se toto pochybení dotýká zbývající části odůvodnění Tribunálu věnovaného posouzení opodstatněnosti žaloby. To platí rovněž pro právní kvalifikaci sporné žádosti, pro kterou Tribunál považoval za nezbytné provést kategorizaci této žádosti binárním způsobem buď jako žádost o převedení, nebo jako žádost podanou v reakci na oznámení o volném pracovním místě. Jak přitom vyplývá z předchozích bodů, oba postupy mohly být použity souběžně, a v důsledku toho se žádost o převedení podle čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu mohla týkat volného pracovního místa uvedeného v oznámení o volném pracovním místě. Tím, že Tribunál při své právní kvalifikaci spornou žádost zařadil pouze do jedné z kategorií, dopustil se nesprávného právního posouzení.

56. Jen pro úplnost uvádím, že vzhledem k tomu, že ze sporné žádosti vyplývá, že navrhovatelka měla v úmyslu být převedena do EUIPO a stát se v něm úřednicí v reakci na zveřejnění oznámení o volném pracovním místě, není podle mého názoru relevantní, jakým přesně byla tato sporná žádost formulována. Je totiž na orgánu oprávněném ke jmenování, aby provedl právní kvalifikaci žádosti tak, aby odrážela smysl zamýšlený její autorkou[26]. V projednávané věci však došlo k přesnému opaku: oznámení o volném pracovním místě v rámci EUIPO neuvádělo žádný právní základ, zatímco skutečnost, že navrhovatelka ve své sporné žádosti označila dva právní základy, a sice články 8 a 29 služebního řádu, podle mého názoru zcela správně, byla vykládána v její neprospěch.

[24] – Viz poznámka pod čarou 6 tohoto stanoviska.

[25] – Viz bod 32 tohoto stanoviska.

[26] – V tomto ohledu je třeba uvést, že žadatel, který se obrátí na OOJ, se může ve své žádosti dokonce zmýlit v právním základu. Taková okolnost by však neměla jít k jeho tíži, jelikož OOJ, kterému přísluší zohlednit veškeré skutečnosti, které mohou ovlivnit jeho rozhodnutí, je povinen provést správnou právní kvalifikaci aktů, které mu byly předloženy.

57. Z toho vyplývá, že první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku musí být podle mého názoru vyhověno. Proto se budu zbývajícími částmi prvního důvodu kasačního opravného prostředku a druhým důvodem kasačního opravného prostředku zabývat pouze pro úplnost.

b) Ke druhé části prvního důvodu

58. Pokud jde o druhou část prvního důvodu kasačního opravného prostředku, navrhovatelka tvrdí, že Tribunál porušil její právo na obhajobu nebo přinejmenším nesprávně vyložil její první žalobní důvod a opomenul některé z jejích argumentů, když se zaměřil na argumenty EUIPO týkající se hodnotících zpráv, aniž je poměřil s argumenty, které formulovala navrhovatelka, a to tím spíše že tyto zprávy nebyly obsaženy ve spise před Tribunálem.

59. Tyto argumenty nepovažuji za přesvědčivé. Je totiž pravda, že Tribunál vycházel z argumentů EUIPO týkajících se hodnotících zpráv o navrhovatelce. Navrhovatelka, která netvrdí, že jí nebyl znám jejich obsah, však mohla účinně vykonat své právo na obhajobu, pokud jde o posouzení, která z nich byla vyvozena. Údajné porušení jejího práva na obhajobu tedy nemůže vyplývat z toho, že tyto zprávy nebyly obsaženy ve spise před Tribunálem, a to tím spíše že sama navrhovatelka nepovažovala za vhodné tyto dokumenty Tribunálu předložit.

60. Z bodů 52 a 53 napadeného rozsudku mimoto vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí navrhovatelka, Tribunál při svém posouzení zohlednil nejen hodnotící zprávy, ale i další skutečnosti, jako je způsobilost navrhovatelky a pracovní místa, která zastávala během svého pracovního působení v rámci EUIPO. Ostatně skutečnost, že Tribunál odmítl argumenty navrhovatelky, neznamená, že porušil její právo na obhajobu nebo přinejmenším nesprávně vyložil její první žalobní důvod a opomenul posoudit některé její argumenty. Druhá část prvního důvodu kasačního opravného prostředku proto musí být zamítnuta.

c) Ke třetí části prvního důvodu

61. V rámci třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká nesprávné právní posouzení spočívající v tom, že jednak zamítl její námitky týkající se každoročního cyklu převedení jako irelevantní, přestože kritéria vycházející z tohoto postupu byla použita při posuzování její žádosti, a jednak zkreslil skutečnosti obsažené ve spise, když měl za to, že sporná žádost nebyla posouzena v rámci každoročního cyklu převedení. Navrhovatelka mimoto Tribunálu vytýká, že porušil svou povinnost uvést odůvodnění tím, že na její argumenty odpověděl pouze částečně.

62. Připomeňme, že v bodě 69 napadeného rozsudku měl Tribunál v podstatě za to, že veškeré argumenty navrhovatelky týkající se každoročního cyklu převedení jsou irrelevantní v rámci přezkumu legality sporného rozhodnutí, které se týkalo jiné žádosti o převedení. V bodech 70 a 71 napadeného rozsudku rozhodl Tribunál, že argumentace navrhovatelky vycházející z porušení článku 110 služebního řádu je nepřípustná v podstatě z důvodu neexistence jasných a přesných údajů o dopadu tohoto porušení na její osobní situaci nebo na obsah sporného rozhodnutí.

63. Na úvod uvádím, že nesdílím názor EUIPO uvedený v reakci na argumentaci navrhovatelky shrnutou v bodě 61 tohoto stanoviska, že navrhovatelka se neopírá o žádnou právní otázku, ale pouze opakuje argumenty, které již uplatnila před Tribunálem, čímž se údajně snaží zpochybnit

jeho posouzení skutkového stavu. Pokud by totiž pouhé opakování argumentů již předložených Tribunálu mohlo vést k jejich odmítnutí[27], je třeba připomenout, že pokud účastník řízení zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva Tribunálem, jako je tomu v projednávané věci, jedná-li se o legalitu řízení použitého při přezkumu sporné žádosti s ohledem na různá ustanovení služebního řádu, je samozřejmě možné znovu vznést v řízení o kasačním opravném prostředku právní otázky, které byly zkoumány před posledně uvedeným soudem[28], nemá-li být řízení o kasačním opravném prostředku částečně zbaveno svého smyslu. Argumentaci EUIPO týkající se nepřípustnosti třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba odmítnout.

64. K meritu argumentace navrhovatelky je však třeba uvést následující. Nejprve je třeba připomenout, že sporná žádost byla posouzena ve světle kritérií vyplývajících z každoročního cyklu převedení. Na základě téhož posouzení tedy Tribunál dospěl k závěru, že EUIPO spornou žádost posoudil řádně[29].

65. Podle mého názoru Tribunál nemohl, aniž se v napadeném rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, odmítnout jako irelevantní argumenty navrhovatelky, které se v podstatě týkaly každoročního cyklu převedení, pouze na základě skutečnosti, že se předmět žaloby, která k němu byla podána, týkal jiné žádosti o převedení podané po uplynutí lhůty stanovené pro vyjádření zájmu. Tato úvaha Tribunálu se totiž značně odchyluje od toho, jak byla sporná žádost ve skutečnosti posouzena, jelikož bez ohledu na to, že tato žádost byla podána v reakci na oznámení o volném pracovním místě, její posouzení bylo provedeno s ohledem na kritéria vyplývající z jiného postupu, totiž z každoročního cyklu převedení, a byla na základě tohoto posouzení Tribunálem potvrzena[30].

66. Vedle skutečnosti, že Tribunál nijak neanalyzoval vztah mezi postupem každoročního cyklu převedení, který je řízením *sui generis*, a řízením uvedeným v čl. 8 prvním pododstavci ve spojení s článkem 29 služebního řádu za účelem posouzení, zda bylo opodstatněné použít kritéria vycházející z prvního z těchto řízení v rámci druhého řízení[31], v obecné rovině zbavil navrhovatelku možnosti zpochybnit relevanci použití těchto kritérií při posuzování její žádosti. V tomto ohledu obzvláště citlivě naslouchám tvrzení navrhovatelky, že neměla žádný vliv na řízení nebo na kritéria použitá pro hodnocení její žádosti.

67. Za těchto okolností se podle mého názoru ukazuje, že postup každoročního cyklu převedení nelze oddělit od jeho kritérií[32]. Je tedy třeba mít za to, že použití kritérií vyplývajících z tohoto řízení při posouzení sporné žádosti umožňuje navrhovatelce zpochybnit legalitu tohoto řízení, z něhož uvedená kritéria vycházejí.

68. Závěr Tribunálu o tom, že argumenty navrhovatelky týkající se legality každoročního provádění převedení s ohledem na články 4 a 29 služebního řádu se odmítají jako irelevantní, je tedy podle mého názoru z právního hlediska nesprávný.

[27] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 19. listopadu 1998, Parlament v. Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, bod 39 a citovaná judikatura), a ze dne 15. července 2021, DK v. ESVČ (C-851/19 P, EU:C:2021:607, bod 32 a citovaná judikatura).

[28] – Rozsudek ze dne 13. července 2000, Salzgitter v. Komise (C-210/98 P, EU:C:2000:397, bod 43).

[29] – Viz bod 32 tohoto stanoviska a body 51 až 55 ve spojení s bodem 5 napadeného rozsudku.

[30] – Viz poznámka pod čarou 29 tohoto stanoviska.

[31] – Viz body 33 a 52 tohoto stanoviska.

[32] – Obdobně viz rozsudek ze dne 17. prosince 2020, BP v. FRA (C-601/19 P, nezveřejněný, EU:C:2020:1048, bod 38).

69. Z toho vyplývá, že třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je opodstatněná.

3. Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

70. V rámci druhého důvodu kasačního opravného prostředku, rozděleného do tří částí, má navrhovatelka za to, že se Tribunál tím, že zamítl její žalobní důvod vycházející z porušení zásady rovného zacházení, dopustil nesprávného právního posouzení, porušil povinnost uvést odůvodnění, její právo na obhajobu a zkreslil skutečnosti obsažené ve spise.

a) K první části druhého důvodu

71. V rámci první části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka uvádí dva hlavní argumenty. Zaprvé zpochybňuje závěr Tribunálu, podle kterého její argumenty týkající se nedodržení pořadí podle čl. 29 odst. 1 služebního řádu, které vedlo k nerovnému zacházení mezi externími uchazeči a úředníky usilujícími o přeložení, nejsou relevantní. Zadruhé navrhovatelka Tribunálu vytýká, že měl za to, že její postavení, tedy postavení úředníka u jiného orgánu, který požádal o trvalé převedení do EUIPO, není srovnatelné s postavením uchazeče přijatého za účelem dočasného zaměstnání, přičemž tvrdí, že tato úvaha je neslučitelná s dotčeným oznámením o volném pracovním místě, a že v případě, že by bylo uplatněno rozdílné zacházení, mělo by pořadí zaručené v čl. 29 odst. 1 služebního řádu vést k zohlednění její žádosti.

72. Úvodem je třeba připomenout, že Tribunál v bodech 76 až 79 napadeného rozsudku odmítl argumentaci navrhovatelky jako irelevantní a v každém případě jako neopodstatněnou.

73. Je rovněž užitečné připomenout, že zásada rovného zacházení vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno. Prvky, jimiž se různé situace odlišují, a případná srovnatelnost těchto situací musí být určeny a posuzovány ve světle předmětu a cíle příslušných ustanovení, přičemž se rozumí, že pro tento účel musí být zohledněny zásady a cíle příslušné oblasti [33].

74. Po tomto upřesnění, pokud jde zaprvé o závěr Tribunálu v bodě 76 napadeného rozsudku, který se v podstatě týká neúčinnosti argumentace navrhovatelky v rozsahu, v němž byla založena na nedodržení pořadí ve smyslu čl. 29 odst. 1 služebního řádu, stačí připomenout, že z důvodů uvedených v bodech 39 až 57 tohoto stanoviska musí být tento závěr považován za stižený nesprávným právním posouzením.

75. Zadruhé se mi jeví jako nesprávné rovněž odůvodnění Tribunálu v bodech 77 až 79 napadeného rozsudku týkající se odmítnutí argumentace navrhovatelky, jež vychází z toho, že při posouzení sporné žádosti došlo k porušení zásady rovného zacházení, jako neopodstatněné.

76. Tribunál se totiž nemohl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, zaměřit na situaci určité osoby po jejím přijetí jako dočasného zaměstnance, aby srovnal její situaci se situací navrhovatelky, jelikož takové srovnání nezohledňuje reálnost situací, kterých se týká její

[33] – Viz rozsudek ze dne 15. července 2021, DK v. ESVČ (C-851/19 P, EU:C:2021:607, body 47 a 48 a citovaná judikatura).

argumentace [34]. Mám za to, že aby bylo možné případně porovnat nebo odlišit dotčené situace, bylo by třeba vycházet z fáze posuzování žádostí, a porovnat tak uchazeče o volné pracovní místo, a sice externího uchazeče zapsaného na seznam úspěšných uchazečů, s navrhovatelkou, úřednicí Komise, která byla přeřazena do EUIPO, a to ve světle pravidel souvisejících s pořadím stanoveným v čl. 29 odst. 1 služebního řádu, jak tvrdí posledně uvedená.

77. První části druhého důvodu kasačního opravného prostředku je tedy třeba vyhovět.

b) Ke druhé části druhého důvodu

78. Navrhovatelka má za to, že Tribunál nesprávně zamítl druhou část druhého žalobního důvodu vycházející z porušení zásady rovného zacházení mezi žádostmi kandidátů, kteří nemají profil specialisty na duševní vlastnictví, a kandidátů s takovým profilem.

79. Tyto argumenty nejsou dle mého názoru přesvědčivé. Ačkoli považuji za užitečné uvést, že Tribunál při posuzování srovnatelnosti situací vycházel z „oblasti převedení“, zatímco argumentace navrhovatelky se týkala v obecnější rovině přijímání zaměstnanců [35], toto posouzení bylo v podstatě správně formulováno na základě kvalifikace a způsobilosti kandidátů, v projednávané věci konkrétně na základě jejich specializace v oblasti práva duševního vlastnictví nebo v jiné oblasti, s přihlédnutím k zásadám a cílům dotčené oblasti [36].

80. Podobně jako v bodech 82 a 83 napadeného rozsudku je tak třeba mít za to, že rozdíl, který existoval mezi úředníkem s profilem bez specializace na oblast duševního vlastnictví a úředníkem specializovaným v této oblasti, spočíval v jejich odlišných dovednostech. Rozdílné zacházení nebo příznivější zacházení s první z těchto situací, jak tvrdí navrhovatelka, přičemž i tyto situace jsou odlišné, se mi proto nezdá být v rozporu se zásadou rovného zacházení. Navrhovatelka ostatně sama klade důraz na rozdíl mezi kandidáty s profilem či bez profilu v oblasti duševního vlastnictví a na nemožnost porovnat jejich zásluhy.

81. Závěr Tribunálu, kterým byla zamítnuta druhá část druhého žalobního důvodu, tedy podle mého názoru nevykazuje žádné pochybení.

c) Ke třetí části druhého důvodu

82. V rámci třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku navrhovatelka Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávných právních posouzení, uvedl nelogické úvahy a zkreslil skutečnosti obsažené ve spise, když odmítl argument vycházející z toho, že ostatní úředníci byli převedeni mimo rámec každoročního cyklu převedení v rozporu se zásadou rovného zacházení. Navrhovatelka Tribunálu rovněž vytýká, že porušil její právo na obhajobu tím, že zamítl její návrh na organizační procesní opatření směřující k předložení seznamů rozhodnutí týkajících se administrativního postavení zaměstnanců, na něž se vztahuje služební řád, a to od roku 2013.

[34] – V tomto ohledu je třeba poznamenat, že externí oznámení o volném pracovním místě zmíněné v bodě 79 napadeného rozsudku s odkazem na bod 12 tohoto rozsudku ve skutečnosti směřovalo k sestavení seznamu úspěšných uchazečů k obsazení místa specialisty v oblasti duševního vlastnictví prostřednictvím přijetí dočasného zaměstnance. Oznámení o volném pracovním místě, na které se přihlásila navrhovatelka, se týkalo přijetí úředníka nebo dočasného zaměstnance.

[35] – Což lze ostatně považovat za logické, jelikož navrhovatelka předložila svou žádost o převedení v reakci na oznámení o volném pracovním místě, a to tím spíše že „převedení“ v rámci EUIPO uskutečněná v rámci tzv. každoročního provádění převedení se mohla týkat přijímání některých kandidátů, kteří nebyli úředníky Unie, v pravém slova smyslu, jak vyplývá z kontextu projednávané věci.

[36] – Viz judikaturu citovanou v poznámce pod čarou 33 tohoto stanoviska.

83. Odůvodnění Tribunálu, v němž tento odmítl argumentaci navrhovatelky, je uvedeno v bodech 86 až 90 napadeného rozsudku. Podle něj následovalo po žádosti o převedení, která byla podána mimo každoroční cyklus převedení a která byla podrobně posouzena, vydání explicitně zamítavého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že služební řád nepřiznává žádný nárok na meziinstitucionální převedení na základě svého článku 8 a že právo navrhovatelky na to, aby byla její žádost o převedení posouzena, neznamená, že administrativa této žádosti vyhoví, měl Tribunál za to, že třetí část druhého žalobního důvodu navrhovatelky musí být zamítnuta. V důsledku toho rozhodl, že není ani vhodné vyhovět jejímu návrhu na organizační procesní opatření týkající se poskytnutí dokumentů ze strany EUIPO.

84. V tomto ohledu, pokud jde o znění odůvodnění odmítnutí argumentace navrhovatelky, jehož hlavní část je uvedena v bodě 86 napadeného rozsudku, který je třeba vykládat ve spojení s jeho body 51 až 55, měl Tribunál za to, že „žádost žalobkyně o převedení, podaná mimo rámec […] každoročního cyklu převedení, byla předmětem podrobného posouzení, po němž následovalo explicitní zamítnutí v[e sporném] rozhodnutí“. Tyto body musí být vykládány ve spojení s body, které navrhovatelka v rámci svého kasačního opravného prostředku zpochybňuje jako vzájemně rozporuplné.

85. Konkrétně v bodě 47 napadeného rozsudku měl Tribunál za to, že „žalobkyně již podala žádost o převedení v rámci výzvy k vyjádření zájmu, takže na spornou žádost je třeba nahlížet tak, že navazuje na její kroky […] směřující k dosažení jejího převedení jakožto úřednice“. V bodě 51 uvedeného rozsudku měl Tribunál za to, že „EUIPO posoudil spornou žádost ve světle kritérií v oblasti převedení […] [a že] sporná žádost obsahuje četné odkazy na uvedená kritéria“. V bodech 52 a 53 uvedeného rozsudku Tribunál uvedl důvody, které mu umožnily dospět k závěru, že orgán oprávněný ke jmenování skutečně zohlednil tato kritéria, a sice způsobilost navrhovatelky, pracovní místa, která zastávala během svého působení v rámci EUIPO, jakož i její hodnotící zprávy, která – jak vyplývá z bodu 9 tohoto stanoviska – skutečně spadají pod kritéria používaná v rámci každoročního cyklu převedení. Je třeba připomenout, že v bodě 69 napadeného rozsudku byl „jakýkoli argument vztahující se ke každoročnímu cyklu převedení“, který předložila navrhovatelka, odmítnut jako irelevantní.

86. Z výše uvedených tvrzení v jejich vzájemném spojení přitom vyplývá, zaprvé že sporná žádost, která byla posuzována podle kritérií, jež se použila v rámci každoročního cyklu převedení, byla považována za podanou mimo tento rámec, zadruhé že její posouzení s ohledem na uvedená kritéria nicméně umožnilo dospět k závěru, že nedošlo k porušení čl. 8 prvního pododstavce služebního řádu, a zatřetí, že argumentaci navrhovatelky uvedenou v rámci třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku v rozsahu, v němž je založen na výše uvedených tvrzeních, bylo třeba zamítnout. Z důvodů uvedených při analýze první a třetí části prvního důvodu kasačního opravného prostředku[37] jsou tato tvrzení stižena nesprávným právním posouzením, umocněným nejasnostmi kontextuální povahy vyloženými zejména v bodě 33 tohoto stanoviska.

87. Výše uvedený závěr nemůže být vyvrácen konstatováním Tribunálu uvedeným v bodě 87 napadeného rozsudku, podle kterého služební řád nezakládá žadateli o meziinstitucionální převedení žádný nárok na to, aby bylo jeho žádosti skutečně vyhověno, a to ani úředníkům, kteří pro převedení splňují všechny podmínky. Tribunál v souvislosti s tímto konstatováním neposoudil argument navrhovatelky týkající se nerovného zacházení s navrhovatelkou ve srovnání s ostatními úředníky, kteří byli převedeni mimo rámec každoročního cyklu převedení.

[37] – Viz body 39 až 57 a 64 až 69 tohoto stanoviska.

88. Z důvodu pochybení, jež bylo konstatováno v bodě 86 tohoto stanoviska, tedy Tribunál o meritorní stránce neposoudil argument navrhovatelky, který se týká toho, že ostatní úředníci mají možnost být převedeni mimo rámec každoročního cyklu převedení. V důsledku toho není Soudní dvůr schopen posoudit případné porušení práva navrhovatelky na obhajobu s ohledem na zamítnutí jejího návrhu na organizační procesní opatření popsaného v bodě 82 tohoto stanoviska.

89. Je tedy třeba vyhovět i třetí části druhého důvodu kasačního opravného prostředku.

VI. Konečné rozhodnutí o opodstatněnosti opravného prostředku

90. S ohledem na všechny výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl, že první část prvního důvodu kasačního opravného prostředku je opodstatněná. Pro úplnost dodávám, že jsem rovněž toho názoru, že třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a první a třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku jsou opodstatněné. Nicméně vzhledem k tomu, že Tribunál odmítl několik argumentů navrhovatelky jako irelevantní z důvodu pochybení zjištěného v rámci první části prvního důvodu kasačního opravného prostředku, jedná se o věc, ve které soudní řízení nedovoluje rozhodnout ve věci samé. Za těchto okolností, pokud by Soudní dvůr rozhodl o zrušení napadeného rozsudku, navrhuji, aby byla věc vrácena Tribunálu k novému posouzení, a v takovém případě rovněž navrhuji, aby o nákladech řízení bylo rozhodnuto později.

VII. Závěry

91. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji, aby Soudní dvůr:

– zrušil rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 29. března 2023, ZR v. EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), neboť první a třetí část prvního důvodu kasačního opravného prostředku a první a třetí část druhého důvodu kasačního opravného prostředku jsou opodstatněné;

– vrátil věc Tribunálu a

– rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.